

Julia

JENS PETER JENSEN

JULIA

Beretning om Lyngaa Sogns beboeres
deltagelse i Anden Verdenskrig

Julia
Beretning om Lyngaa Sogns beboeres
deltagelse i Anden Verdenskrig
© Lyngaa Sogns Borgerforening
2. udgave 2017
Tryk: Petro Ofsetas
ISBN 87-88081-52-4

Udgivet af Lyngaa Sogns Borgerforening
og Forlaget FRISKOV

Ekspedition:
Forlaget FRISKOV
Nøragergaard
Lyngå
8370 Hadsten
Tlf. 86 91 52 51

Tryk: Ecograf

Tak til Anna Pedersen, Lyngaa,
som har bevaret dette materiale i mange år.

Under Verdenskrigen 1939-1945 blev Danmark den niende April 1940 besat af Tyskerne. Det var en Sorgens Dag for alle rettænkende danske Mænd og Kvinder.

Vi havde ogsaa herfra Nazister – de fik Vind i Sejlene.

De første par Aar gik forholdsvis rolige og nogenlunde fredelige, men efterhaanden blev Tyskerne mere og mere fremtrædende, og da samtidig en stor Del af den danske Befolkning ikke undsaa sig ved at gaa Tyskernes Ærinde, voksede Harmen i det danske Folk.

Her i Lyngaa Sogn mærkede vi ikke meget til Tyskerne, men alligevel voksede Hadet mod dem fra Dag til Dag.

Militæret blev afvæbnet, Ministeriet blev afsat og til sidst blev det danske Politi arresteret og ført til Tyskland.

En dag, jeg talte med Karl Skov, bemærkede jeg: »Havde vi da bare haft nogle Vaaben, saa kunde vi da altid slaa fra os.«

Saa sagde Karl Skov: »Hvis du fik et Gevær, vilde

du saa bruge det mod Tyskerne?»

»Ja, det vilde jeg.«

»Saa skal du ikke blive forbavset, hvis der en Dag kommer Bud efter dig.«

»Jeg skal nok møde,« sagde jeg .

Saa talte vi ikke mere om det dengang.

En Aften sidst i Marts eller først i April kom Karl Skov og bad mig følge med ned i Bidstrup Skov. Vi sagde til vore Koner, at vi skulde ned at se, om der var nogle Kvasbunker. Foruden os var ogsaa Svend Aage Jensen, en Svoger til Karl Skov, og Børge Jensen, Nøragergaard, med.

Vi mødtes med Forstelev Jens Juul Rasmussen. Han var Søn af Pastor Juul Rasmussen, Galten. Endvidere kom fra Svejstrup Peder Ingvar Mogensen og Hjalmar Bundgaard Nielsen, sidstnævnte kom aldrig til at deltage, da han kort efter rejste fra Egnen. Vi skulde mødes ved en Barak, som L.A.B. i Aarhus havde staaende i Skoven. I den boede Forstelev ved Bidstrup Jens Rasmussen. Han var ikke tilstede, da vi kom, men kort efter kom han slæbende med en stor Blikdunk, som han havde hentet i Skoven.

Vi forsvandt ind i Barakken, laaste Døren, rullede

ned for Vinduerne og tændte Lyset. Jens Rasmussen gjorde os derefter opmærksom paa, at det vi skulde foretage os ikke var Børneleg, og hvis vi var betænkelige ved Foretagendet, kunde vi melde os fra med det samme. Ingen trak sig dog tilbage.

Jens Rasmussen kom derefter frem med Blikdunken, som viste sig at indeholde en Maskinpistol af en hidtil ukendt Type. Det var et af de nedkastede Vaaben fra England.

Der var ogsaa en stor amerikansk Koltrevolver, desuden en Del Sprængstof til Jernbanesabotage samt en Haandgranat. Han demonstrerede Vaabnene, viste os hvordan vi skulde bruge dem, skille dem ad og rense dem. Han underviste os ogsaa i Brugen af Sprængstofferne, det var det berømte P.E.Z., ogsaa kaldet Plastiske Bomber. Det var Meningen, at vi skulde foretage Sabotage paa Jernbanen i Tilfælde af, at Englænderne gjorde Invasion her i Landet, saa skulde Banerne sprænges, saa Tyskerne ikke kunde bruge dem. Vi lovede at staa til Disposition, naar det var nødvendigt. Derefter skiltes vi, idet vi lovede ikke med et Ord at omtale Sagen. Dette blev imidlertid ikke overholdt for alles vedkommende.

Vi hørte nu imidlertid ikke til noget før sidst i Juli Maaned. Jeg tænkte tit, bare de Englændere snart kunde gaa i Land her i Danmark, for Tyskerne blev mere og mere fremtrædende og ubehagelige. En Masse danske Patrioter blev arresteret og gennemgik frygtelige Pinsler, mange blev henrettet og mange blev simpelthen myrdet paa Gaderne eller i deres Hjem.

En Aften sidst i Juli Maaned, da jeg lige var gaaet i Seng, blev der banket på Vinduet. Det var Karl Skov, der kom og spurgte, om jeg kunde tage med ud på en Tur. Min Kone blev urolig og spurgte, hvor jeg skulde hen.

»I Skoven,« sagde jeg. »Jeg kommer igen om en Timestid.« Jeg tror ikke hun tog den Forklaring for gode Varer.

Jeg var snart klar til at tage afsted, og vi gik lidt uden for Byen efter Skjød til. Der ventede Jens Rasmussen paa os, og da vi havde ventet nogle Minutter, kunde vi se en Bil standse oppe i Byen. Vi blinkede med en Lygte, og Bilen kom nu hurtigt ned af Bakken, vi steg ind i Vognen, hvori der befandt sig to

Mænd foruden Chaufføren. Nu gik det hurtigt vest paa. Vi fik undervejs at vide, at vi skulde til Tange Sø ved Ans og tage imod en Sending Vaaben fra England. Det var endelig et Skridt i den rigtige Retning. Nu kunde vi endelig komme i Gang med at modarbejde Tyskerne. Det havde vi ventet på længe.

I løbet af ganske kort Tid var vi ved Tange Sø. Bilen blev gemt mellem nogle Træer, og vi vandrede ind i Ormstrup Plantage. Der skulde vi træffe nogle flere Mænd, blandt andre Pastor Juul Rasmussen, Galten, som var Leder for Gruppen, det havde vi hidtil ikke hørt noget om.

Klokken var vel halv et, da vi traf de andre.

Vi blev nu placeret paa Pladsen, hvor vi skulde modtage den første Sending Vaaben. Jeg fik udleveret en Maskinpistol og fik anvist en Plads som Vagtpost. Vagterne skulde standse alle uvedkommende Personer, hvis der skulde komme nogle. Det var der nu ikke stor Fare for paa denne Plads. Det var langt inde i Plantagen mellem Søen på den sydlige Side og en stor Granskov mod Nord, en ideel Plads i et og alt.

Vi havde nu ikke andet at gøre end at vente på Maskinen, og det fik vi ogsaa Lov til en rum Tid, der

kom nemlig ingen Maskine. Da Klokken blev fire, regnede vi med, at nu kunde vi ikke vente den i Nat, og vi tog derfor hjem. Klokken fem var vi hjemme igen. Men Konen havde naturligvis ikke sovet, siden jeg tog afsted. Hun anede jo nok, at der var noget muggent ved det.

Da vi næste aften havde spist vores Aftenmad, kom Karl Skov igen og sagde, at der var kommet Bud efter os igen; vi skulde møde paa samme Plads Klokken ti, men denne Gang skulde vi cykle, og saa skulde vi have en Mand mere med. Vi tog Børge Jensen med og startede Cyklen de tredive Kilometer til Pladsen.

Vi var behørigt udstyret med Fiskegrej og hvad dertil hører. Den foregaaende Aften maa der have været Kludder med Særmeldingerne, som kom hver Aften i Slutningen af den danske Presse fra England. Der kom hver aften Klokken 18.15 en Særmelding, der havde følgende Ordlyd »Hilsen til Knud, Anton, Julia« osv. Naar det Navn blev nævnt, som gjaldt vor Gruppe, var det vores Tur. Vi regnede helt sikkert med, at vi ikke kørte forgæves i Aften; det gjorde vi heller ikke.

Jeg fik den Aften min Plads ved Lysene. Vi havde Lommelamper, som vi skulde signalere med, naar Maskinen kom. I Løbet af kort Tid var vi alle paa Plads og klar til at modtage Maskinen. Det var ualmindelig fin Maaneskin. Med kort Tids Mellemrum kunde vi høre en Maskine snurre, men det var endnu ikke vores Maskine.

Da vi havde ventet en Times Tid kunde vi høre en stor Maskine, som kom nærmere og nærmere, og nu kunde vi skelne den i Luften. Tænd Lysene, lød Ordren, og vi tændte Lamperne. Føreren af Maskinen havde set Lysene, og han signalerede igen med Lys. Det var et smukt Syn, at se den store Bombemaskine sejle ganske lavt hen over os.

Han kom fra Vest og gik lige over Pladsen mod Øst, slog derefter en Sløjfe og kom tilbage. Da han igen var over Pladsen, kunde vi høre Lemmen i Bunden af Maskinen aabne sig, og pludselig hang tolv store Containere i Luften, i lige saa mange pragtfulde røde, blaa, grønne, brune og hvide Faldskærme.

Jeg har aldrig set noget saa kønt, som da de tolv Faldskærme dalede ned mod Jorden i det klare Maaneskin. I det Øjeblik Containerne ramte Jorden, var Mandskabet på Pletten og begyndte at fjerne Beholderne, der blev baaret ind i Granerne og gemt omhyggeligt. De skulde afhentes senere.

Containerne var nogle runde mandshøje Stagebeholdere, de vejede fra Hundrede til to Hundrede Kilo, alt efter deres Indhold. Saa snart vi havde skjult Containerne, var vi for saavidt færdige med vort Arbejde; vi rullede nu Skærmene sammen, og hver Mand fik en Skærm med sig hjem. Mandskabet var den Aften suppleret med to Mand fra Lyngaa, som vi senere arbejdede en Del sammen med. Haakon Jensen og Frederik Pedersen fra Hadsten. Endelig var der en Mand fra Aarhus, som kaldte sig Strandby, det var et Dæknavn han gik under. Han blev senere skudt af Tyskerne.

Vi startede saa hjemad, og naaede lige hjem, inden Folk begyndte at staa op. Saa snart jeg tog i Døren, kom min Kone; hun havde heller ikke sovet den Nat.

»Hvad er det, du har der?« spurgte hun.

»En faldskærm.«

»Hvad skal vi med den?«

Jeg mente, at der kunne blive nogle dejlige Skjorter af den. Hun var nu ikke ovenud begejstret for den til at begynde med, men da hun havde gaaet og set lidt paa den, blev hun alligevel glad nok for den.

Jeg kunde nu ikke længere skjule for min Kone, hvad det var, vi gik efter om Natten, og jeg trøstede hende med, at saadan vilde det sikkert blive adskillige Nætter i den kommende Tid. Det varede imidlertid ikke længe inden jeg gik i Faldskærmskjorter til Hverdag, men det skulde jo hemmeligholdes, hvor Tøjet kom fra. Vi måtte jo stadigvæk passe paa, at der ikke sivede noget ud blandt Folk, da vi aldrig kunne vide os sikre for Stikkere. Disse Stikkere var jo mange, mange Gange farligere end Tyskerne.

Den første Sending, vi modtog, blev desværre hugget af Tyskerne for Næsen af dem, der kom og skulde hente den.

Det gik til på følgende lumpne Maade.

Den Aften Maskinen kom og kastede sin Last ned til os, var en Skærm med en Container drevet helt ud til Søen og havde hængt sig fast i en Gren, lige i

Kanten af Søen. Dette var ikke blevet bemærket af Mandskabet, og da Dagen gryede hang den smukke højroede Skærm og straaledede ud over Søen. Den blev opdaget af en Mand i en Baad; denne Mand var aabenbart en af de mange Tyskertilhængere her i Landet, for han satte øjeblikkelig Kursen mod Land og mod den nærmeste Telefon, og meddelte Værnemagten, hvilket Fund han havde gjort; det var nu hans Maade at tjene sit Fædreland paa, men det var meget almindeligt i den Tid.

Følgen blev, at da en stor Lastbil, tilhørende Fabrikant Nissen, Langaa, Dagen efter kom og skulle hente Vaabnene og havde faaet dem læsset paa, traadte Tyskerne pludselig ud fra Granerne og lagde Beslag paa det hele, baade Bil, Chauffør og Vaaben. Kort Tid efter blev ogsaa Fabrikant Nissen afhentet af Tyskerne og ført til en tysk Koncentrationslejr, hvor han sad til Krigen var forbi. Han var forøvrigt ganske uskyldig. Det eneste vi reddede ved den Ekspedition var altså Faldskærmene.

Vi kunde efter det forefaldne ikke bruge den Plads mere til Modtagelse af Vaaben, og den næste Ekspedition gik til Høgebjergtet ovenfor Essendrup. Vi

lagde Ruten tværs over Engene ved Svejstrup, da det ikke vilde vække saa meget Opsigt, som hvis vi kom ad Vejen. Det var hen i Oktober, og Nætterne var begyndt at blive kolde, vi havde derfor dygtigt med Tøj paa.

Vi havde den Aften en ny Mand med, Oluf Jensen, som boede i Skovhuset i Svejstrup, han vidste, hvor der laa en gammel Baad, som vi kunde sætte over Aaen med. Der var imidlertid ingen Baad. Altsaa maatte alle Mand af Bukserne og vade over Aaen. Vi sneg os over Banelinien, hvor de tyske Vagter gik og var snart efter på Pladsen.

Vi ventede ikke længe paa Maskinen denne Gang, og alt gik hurtigt og sikkert med at ordne Skærmene og Containerne. Vaabnene skulde denne Gang transporteres til Galten. En Vogn var allerede afsendt, og nu ventede vi bare paa den næste. Omsider kom Vognen, det var Frederik Petersen fra Hadsten, som kørte den.

Vi gik straks i Gang med at læsse. Lige som vi var begyndt, kom den Vagtpost, som var posteret i

Kanten af Skoven ned mod Essendrup, hæsblæsende op over Marken: »Tyskerne kommer, der kommer Tyskere!«

Vild Panik.

»Kør, Kør,« blev der raabt. Mandskabet blev nervøse. Oluf Jensen og jeg læssede paa Vognen, vi vilde have dem til at vente, bare mens vi fik de sidste Containere på, men det var der ingen Tale om, Vognen kørte. Paa Vejen ud fra Pladsen laa en lille Ejendom, og Manden, der boede der, var Nazi t. Det havde vi faaet at vide, derfor skulde der et Par Mand med Vognen der forbi. Karl Skov og jeg fulgte med.

Da nu den første Vogn var kommet forbi, var Manden sandsynligvis vaagnet, da det var et Sted, hvor der ellers aldrig kørte fremmede Vogne, maaske havde han ogsaa hørt Støjen fra Maskinen. Nok om det. Da vi kom med den næste Vogn, var han kommet udenfor med Jagtbøssen og stod og tog imod os, han vilde forbyde os at køre paa hans Vej.

Han hævdede, at det var privat Vej, hvad det jo ogsaa var. Vi forklarede, at vi var kørt forkert, og spurgte om Vej til Vissing. Han troede aabenbart ikke på vor Forklaring, og han vilde vide, hvad det

var for noget Skidt, vi kørte med. Manden var uhyre bange, han rystede som et Espeløv, og vi kørte vor Vej trods hans Protest.

I Mellemtiden havde Resten af Mandskabet opdaget, at der ingen Tyskere var, det var blot nogle løse Kvier, som var gaaet på Opdagelse og som i Maanelyset kunde tage sig ud som Soldater, der i spredt Formation drog op imod Skoven. De Containere, som ikke var kommet med Vognen, blev nu tømt for deres Indhold og gemt i Skoven til senere Afhentning.

Det viste sig, da vi fik Sagerne pakket ud, at der denne Gang var en lille Præmie til Mandskabet, bestaaende af fire Par dejlige Uldstrømper til hver Mand. De var meget kærkommen.

De Vaaben, som vi havde gemt i Skoven, blev afhentet Dagen efter og kørt til Galten, og det var ikke Spor for tidligt, thi kort efter de var blevet fjernet, begav den omtalte Nazimand sig på Opdagelsesrejse. Han skulde vel ud og se efter, hvad der var foregaaet om Natten. Han har antagelig fundet de tomme Beholdere og saa indberettet det til Værnemagten, for Dagen efter – om Morgenens kl. halvfem – var Tyskerne her i Byen og spærrede Vejene, og alle, der

kom ad Vejen, blev undersøgt, inden de fik Lov at passere, og det samme gjaldt alle Nabobyerne.

Jeg havde ikke hørt, at Tyskerne var kommet, og da jeg kom ud ad Døren ved Syvtiden om Morgenens, kom Naboens Søn over til mig.

»Hvis du har noget Tyskerne ikke maa se, saa faa det af Vejen, for Byen er fuld af Tyskere.«

Mon han havde anet noget?

Det kan nok være, jeg fik travlt. Jeg havde to Faldskærme, som hang til tørre på Loftet. Dem fik jeg i en fart puttet i en Sæk og gemt i en Dynge Kvas i Haven. Det havde ikke været saa rart, om de havde fundet Dem.

Der skete imidlertid ikke noget. Tyskerne drog af igen ved Middagstid, og vi aandede atter frit. Et Par Aftner senere var Karl Skov og jeg i Galten for at hjælpe Præsten med at pakke Vaabnene i Kasser til Videreforsendelse. De var gemt i en Dynge Avner i Præstegaardens Lade. Vi fik ved den Lejlighed nogle flere Maskinpistoler med hjem.

Vi havde for faa Vaaben, naar vi drog ud om Natten. Vi lavede et Vaabendepot under Karl Skovs W.C. Der gravede vi en Kasse med Laag ned, som

vi kunde gemme Vaabnene i. Vi lagde Jord paa igen og ovenpaa det hele blev Bræddegulvet så lagt. Naar vi saa skulde bruge Vaabnene, løftede vi bare Gulvet, skovlede Jorden væk, så kunde vi nemt tage Sagerne ud.

Vi var nu klar til at tage mod det næste Signal fra England, men vi maatte vente paa Maanen. Det var nemlig kun i Maaneskin, vi kunde vente Forsyninger. Naar Maanen gik i første Kvarter, skulde vi være klar fra Klokken halvti til to, fra Fuldmaane til sidste Kvarter, fra Klokken halvtolv til fire.

De fjorten Dage, der ingen Maane var, gjaldt Særmeldingen ikke. Karl Skov og jeg havde faaet Koden at vide, saa behøvede Gruppelederen ikke at benytte Telefonen saa ofte. Han plejede ellers at ringe til Karl Skov paa Kareetmagerens Telefon, men det kunde jo ogsaa vække Opsigt, og det skulde helst undgaas.

Der kom imidlertid Bud fra højere sted til vor Gruppeleder, at vi selv maatte se at opbevare Vaabnene en Tid. De kunde ikke så sikkert transporteres til Byen paa det Tidspunkt. Vi blev enige om at lave

et Depot i Bidstrup Skov i Nærheden af Voer Mølle. Der gravede vi en Grav. Tre Meter dyb, tre Meter bred og seks Meter lang. Al Jorden blev kørt bort og Siderne blev stivet af med Stænger og Bjælker. Derefter lagde vi et Lag Bjælker paa tværs af Graven.

Det var Loftet. Ovenpaa Bjælkerne lagde vi et Lag Jord, derefter et Lag Græstørv og til Slut plantede vi et Par Graner og et Par Bregner ovenpaa. Nedgangen skjultes af et Par Planker med Jord ovenpaa, en væltet Gran blev slæbt hen ovenpaa og det var komplet umuligt at opdage noget der.

Vi maatte ved den Lejlighed indvie Skovfoged Petersen, Voer Mølle, i vore Planer, for at faa Lov til at tage det Tømmer, vi skulde bruge.

Han gik uden Betænkning ind paa at anvise os det Tømmer, vi havde Brug for. Han var iøvrigt meget interesseret og kom mange gange og saa paa, hvordan det gik med Arbejdet. Det var Karl Skov, Svend Aage Jensen, Peder Mogensen, Oluf Jensen og jeg, der lavede det Arbejde. Det tog os en uge at fuldføre det.

Det var nu blevet Maane igen, og vi kunde vente Meldingen i Radioen naar som helst. Endelig en Aften kom det i den danske udsendelse fra London. Vi bringer en Særmelding til – Julia blev nævnt, saa vidste vi, at det var vor Tur.

Vi fik sendt Bud til de forskellige Medlemmer og fik Vaabnene gravet frem. Vi var jo bedre forsynet med Vaaben nu. Denne Gang deltog tillige Svend Aage Jensen, Ole Sørensen, Peder Mogensen, Oluf Jensen samt tre Mand fra Langaa. Vi drog afsted ned igennem Skoven, og her havde vi en lille pudsig Tildragelse.

Da vi kom ned i Nærheden af Møllen traadte pludselig en Mand frem paa Vejen, han havde staaet skjult mellem Buskene. Han lignede nøjagtig en tysk Officer, vi slog øjeblikkelig Sikringen fra Maskinpistolerne.

Pludselig opdagede vi, at det var en af Mændene fra Langaa. Han havde en gul Regnfrakke paa og en Kasket med blank Skygge. Da han havde staaet under Buskene, havde et vissent Blad sat sig fast midt i Kasketten lige over Skyggen, og da Maanen skinde paa det, lignede det nøjagtig det Mærke, som de

tyske Officerer havde paa deres Uniformskasket. De tyske Officerer havde tit en Regnfrakke over deres Uniform, saa han havde en slaaende Lighed med en af disse.

Naa, Fejltagelsen blev heldigvis opklaret inden der skete mere.

Vi skulde denne Gang tage mod Maskinen paa Rosenlunds Mark, der grænsede lige op til Skoven. Karl Skov, Ole og jeg fik overdraget det Hvery, at hente Møllens to Køretøjer. Det skulde foregaa uden at Beboerne paa Møllen hørte noget, og vi fik ogsaa Hestene ud af Stalden og spændt for Vognen uden at nogen hørte det. Resten af Mandskabet havde taget Opstilling paa Pladsen.

I det Øjeblik vi ankom til Pladsen med Vognene, kom Maskinen. Det var den Aften noget mørkt i Vejret og store Regnbyger kom af og til drivende fra Sydvest. Maaske af den Grund gik Maskinen ganske lavt, altfor lavt saa det ud til, og da han smed Forsyningen ned til os, naaede Skærmene ikke at folde sig rigtig ud. Containerne gik i Jorden med et Brag og slog store Huller i Jorden, nogle Stykker var faldet ned i et Stykke nyslaaet Rug og der blev nogle

slemme Huller. En fire-fem Beholdere sprængtes fuld stændig med det Resultat, at Indholdet, Karabiner, Maskinpistoler og en Masse Ammunition laa spredt langt ud over Marken.

Vi fik det meste samlet sammen og læsset paa Vognene og nu kunne vort nye Depot modtage sin første Sending Vaaben. Alt gik udmærket. Vi fik det kørt ned til Depotet og fik Hestene i Stald uden at nogen opdagede det.

Dagen efter var Forpagteren paa Rosenlund, som var ivrig Nazist, en Tur ude i Marken. Han kunne se, der var foregaaet noget paa hans Mark. Han gik derefter over til Naboen, som ogsaa var Nazist, og fortalte, hvad han havde opdaget. De gik derud igen og ved at følge Vognsporene, naaede de ned i Nærheden af Møllen.

De henvendte sig til Skovfoged Petersen, og han var naturligvis den rigtige Mand at komme til. De forklarede ham om Opdagelsen og mente der foregik noget om Natten, og om det ikke var bedst at underrette den tyske Vær-nemagt derom. Skovfoged Petersen fraraadede dem dog dette.

»Den slags Folk skyder for et godt Ord,« sagde han til dem. »Det er vist ikke værd.«

Det var tilstrækkeligt til at skrække de to »Hitler-Tilbedere,« saa vi hørte aldrig noget fra den Side.

Den sidst modtagne Sending skulde pakkes i Kasser og opbevares i Depotet indtil videre. Godsejeren til Bidstrup, den unge Honnens de Lichtenberg, havde i længere Tid ikke opholdt sig paa Godset. Han var imidlertid kommet hjem, og han blev nu underrettet om, hvad der foregik i hans Skove. Han deltog i Nedpakningen af Vaabnene og var meget interesseret i Gruppens Arbejde.

Han blev senere en meget aktiv Deltager inden for Modstandsbevægelsen.

Efter det der var forefaldet ved den sidste Modtagelse, ansaa vi det ikke for raadeligt at benytte den samme Plads igen. Vi fik en velegnet Plads paa Bidstrup Mark nogle Hundrede Meter nordvest for Voer Mølle, oppe ved *de lange Damme* og det gik nu godt i lang Tid.

Efterhaanden var ogsaa Købmand Emil Hoffritz, Lyngaa, og Kusken paa Møllen, Alfred Jørgensen,

kommet til at deltage i de natlige Udflugter.

Det fyldte godt i vort Depot, der var tillige kommet en Del Vaaben fra Galten, som Pastor Juul Rasmussen havde haft gemt under Prædikestolen, der var jo ikke saa lidt Risiko ved at have dem gemt der.

Vi tilbragte mange fornøjelige Timer i Hulen med at pakke Vaaben og Sprængstof i Kasser. Det var som Regel Karl Skov og jeg sammen med Godsejer Honnens, han gik officielt under Navnet Poulsen. Naar vi fik Sagerne pakket ud, skulde vi havde dem undersøgt, vi var jo nysgerrige.

Der var Maskinpistoler, Tromlrevolvere, amerikanske Karabiner, amerikanske Maskingeværer, Bazokaer, en Slags Raketudskydningsapperatur, et langt Jernblikrør, som en Raketbombe kunde skydes ind i og affyres ved elektrisk Batteri, forskellige Slags Sprængstoffer, Haandgranater, Radio Sende-Modtager og meget andet.

Efterhaanden som Hulen fyldtes, blev vort Lager af Faldskærme jo ogsaa større. Vi talte tit om at faa dem skjult paa et Sted, hvor de ikke var lette at finde. Jeg byggede da et lille Rum oppe paa Loftet i Forlængelse af Loftsværelset. Der gemte vi baade Karls

og mine Skærme. Brædderne blev sømmet til og der var nu ingen, der kunde opdage noget der.

Pastor Juul Rasmussen havde i løbet af Efteraaret faaet oprettet en Gruppe i Hadsten. De Hadstenfolk, som i Begyndelsen havde hjulpet os, blev nu tilsluttet denne Gruppe, og vi fik hver Gang Hjælp af vore Kammerater fra Langaa.

Det var dejlige Ture paa sin Vis, disse natlige Udflugter. Alle var Kammerater ligeegyldig hvilken Stand, man tilhørte.

Der var Arbejds mænd, Bønderkarle, Mekanikere, Skovarbejdere, Manufakturhandlere, Købmænd m.m. Alle sled saa Sveden haglede af dem, naar Sendingen var kommet ned, for at faa den fjernet hurtigt og sikkert.

Efterhaanden som de tyske Hære blev drevet tilbage over hele Europa, blev Tyskerne herhjemme mere og mere nervøse. Det vrimlede med tyske Tropper overalt i Danmark, en mængde Gestapofolk og Politisoldater.

Disse blev trolig hjulpet af vore egne Landsforrædere, som vi havde en uhyggelig Mængde af.

Der var Schalburgkorpset, Sommers berygtede Korps, Hipokorpset og flere.

Det var allesammen uniformerede Banditter.

Desuden var der en Mængde Stikkere, det var civile Landsforrædere og de var ikke de mindst farlige. Hver Dag arresteredes i Massevis af danske Patrioter, som var angivet af Stikkere. De kom under en forfærdelig Tortur, naar de var faldet i Tyskernes Hænder.

En Dag ramte Ulykken ogsaa vor Gruppe. Karl kom en Dag i Skumringen, det var den 11. December, hen til mig og sagde: »De har taget Præsten i Galten og Frederik Pedersen i Hadsten.«

Vi var nu klar over, at Jorden begyndte at brænde under Fødderne paa os, og vi maatte se at komme bort, inden vi blev nappet. Der var dog forskellige Ting, vi skulde have ordnet inden vi stak af. Vi skulde først og fremmest have alle Gruppens Medlemmer underrettet. Saa længe der ikke var foretaget flere Arrestationer, regnede vi med, at naar de Medlemmer af Gruppen, som var kendt af Hadstenfolkene, kom bort, saa skulde det være tilstrækkeligt.

Vi skulde ogsaa forsynes med falske Legitimationskort, ellers var vi ikke sikre. Hvordan skulde den klares?

Mens vi stod paa Gaden og talte om det, kom læge Nørbæk, Hadsten, kørende og skulde besøge en Patient. Han var Gruppens Læge. Det var aftalt med ham, at hvis nogle af Gruppens Medlemmer skulde blive saaret, da kunde vi sende Bud efter ham. Vi skulde da opgive Datoen. Hvis det f. Eks. skete den 5. August 1944, altsaa d. 5.8.44, saa sagde vi blot: 5844, saa var han klar over, hvad det drejede sig om.

Vi talte med ham, og han lovede at skaffe os Kortene. Jeg kunde hente dem næste Dags Aften kl. 7.

Den første Aften fjernede vi alle vore Faldskærme, tillige alle de Vaaben, som vi havde i vort Depot under Karls W.C. Vaabnene blev pakket i en Kasse, og alle Skærmene kom i Sække, og saa bragte vi det hele hen paa Loftet over Forsamlingshusets Køkken.

Der laa det sikkert og godt, indtil det maatte fjernes hen paa Vinteren, af Grunde, som Tyskerne ikke var Skyld i.

Vi fandt det ikke raadeligt at bo hjemme om Natten, da Tyskerne som regel foretog deres Razziaer

om Morgenen ved fire-fem Tiden. Vi var selvfølgelig ikke begejstrede for at blive taget på Sengen og gik derfor ud til Karl Skovs Morbroder, Karl Østergaard, som boede i en lille Gaard ude på Lyngaa Mark og bad om lov til at sove der om Natten.

De var forlængst gaaet i Seng, men de tog gæstfrit imod os, da de hørte, hvad det drejede sig om. Vi sov i Høet, og næste Morgen, da vi var blevet beværtet med Morgenkaffe, drog vi hjem igen.

Der var ikke sket noget om Natten, men Konerne havde jo ikke sovet ret meget. Da det blev Aften cyklede jeg til Hadsten til Dr. Nørbæk for at faa de nødvendige Legitimationskort. Dr. Nørbæk tog godt imod mig. Han hentede en af sine bedste Cigarer, som jeg kunde nyde, mens han hentede kortene. Han havde en Nøgle til Kæmnerkontoret, og der gemtes Kortene i en uaflaast Skuffe. Uheldigvis var Skuffen netop den Aften blevet laast, saa han kom tilbage med uforrettet Sag.

Dr. Nørbæk gav mig et gammelt Stempel fra Galten-Vissing Kommune, det kunde vi stemple Kortene med, og saa kunde jeg hente Kortene den næste Aften. Da jeg kom hjem og forklarede, hvordan det

var gaaet, sagde Peder Mogensen, at han skulde til Hadsten Dagen efter, saa skulde han nok tage Kortene med. Vi gik saa igen ud til Karl Østergaard og sov i Høet om Natten, og fik som sædvanlig vores Morgenkaffe, inden vi drog af igen.

Om Eftermiddagen kom Manufakturhandler Kaj Jensen fra Hadsten herop til Lyngaa og fortalte, at Tyskerne foretog en Større Razzia i Hadsten. De var nu kommet paa Sporet af Gruppen i Hadsten. De var dog alle forduftet inden Tyskerne kom. Kaj Jensen naaede lige at komme ud ad Bagdøren, da Tyskerne gik ind ad fordøren.

Vi var ikke helt glade ved Situationen, for de kunde jo komme her ogsaa, og vi skulde helst have de falske Papirer med os inden vi stak af. Det blev atter Aften, og vi ventede nu kun paa Peder Mogensen, som skulde komme fra Hadsten. Men tiden gik, og han kom ikke. Vi var godt klar over, at det kunde blive vanskeligt at faa fat i dem, da Tyskerne havde deres Næse allevegne. Karl og jeg besluttede derfor at køre ned til Kommune-kasseren, Frands Kristensen i Vivild, og prøve paa at faa fat i dem der.

Han blev lidt bestyrtet, da vi kom brasende lige

ved Sengetid og fremførte vort Ærinde. Men han gav os uden Tøven, hvad vi bad om, og ønskede os Lykke paa Rejsen.

Der var jo heldigvis ogsaa Folk, som havde den rigtige Forstaaelse af Sagen.

Vi fik nu travlt med at udfylde de falske Kort. Købmand Hoffritz agerede Kæmner. Han underskrev Kortene og stempede dem, og de saa meget troværdige ud. Mit Kort har da i hvert Fald været præsenteret flere Gange for Tyskerne uden at vække Mistænksomhed. Vi fik alle falske Navne, og saa var vi klar til at tage afsted. Det kneb jo lidt for Konerne, da vi tog bort, men de holdt sig tapre, som det sømmer sig gode Patriothustruer. Det var jo dem, der nu skulde tage Stødet, hvis Tyskerne viste sig.

Vi drog igen ud til Østergaard for at sove i Høet om Natten og saa drage videre næste Dag. Imidlertid havde andre af Gruppens Medlemmer fjernet Halvdelen af Depotets Indhold nede i Skoven. Den anden Halvdel faldt i Tyskernes Hænder. De sprængte Depotet i Luften.

Den næste Morgen rejste vi hver for sig ud i det blaa, som man siger. Vi skulde nu finde et andet Opholdssted. Der var Karl Skov, Peder Mogensen og Oluf Jensen fra Svejstrup. Alfred Jørgensen fra Møllen, Børge Jensen og Jeg.

Resten af Gruppen mente at kunde ride Stormen af herhjemme.

Jeg cyklede sydpaa efter Skanderborg. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg havde nogle Aar i Forvejen opholdt mig paa denne Egn, saa det var maaske derfor, jeg tog den Vej. Jeg havde ingen bestemt Plan at rejse efter.

Da jeg kom til Stilling, traf jeg to unge Mænd fra Lyngaa, Niels og Jens Pedersen, sønner af Grd. Søren Pedersen, Lyngaa. De kunde ikke rigtig forstaa, hvad jeg lavede i Stilling. Jens Pedersen havde fornyelig købt en Gaard i Stjær, og han indbød mig til at besøge sig paa Tilbagevejen, hvis jeg fik Tid.

»Ja, Tak,« sagde jeg, »jeg tror, jeg kommer med det samme.« Og saa fortalte jeg, hvordan det hang sammen.

Hos disse to unge Mennesker, Jens Bonde Pedersen og hans Hustru Inger, blev jeg overmaadelig godt modtaget og fik hos dem et ualmindeligt godt Ophold til Krigen hørte op. Jeg gik ganske, som jeg var hjemme, og da jeg deltog i det daglige Arbejde, troede Folk der paa Eggen, at jeg var en ganske almindelig Daglejer, der var ingen der anede Uro.

Jeg gik under Navnet Jørgen Pedersen, og det undrede mig tit, at Jens Bonde kunde huske at kalde mig ved det Navn, men det glemte han aldrig. Det kunde bedre gaa med hans Hustru. Hun havde jo aldrig set mig før og kendte ikke mit rette Navn. Jeg sendte Brev til min Kone og underrettede hende om, hvor jeg opholdt mig. Vore Breve blev sendt til en Adresse i Sønderjylland og omadresseret der, saa vi kunde skrive til hinanden, uden at det saa nemt kunde opdages.

Jeg erfarede snart, hvordan det gik derhjemme. Der var blevet en voldsom Opstandelse, da det rygtedes i Byen, at vi var stukket af. Jeg tror nok, at Størstedelen af Befolkningen ingen som helst Forstaaelse havde af, hvad der var sket.

Jeg tror, der var mange, som slet ikke anede, hvad Krigen egentlig var for noget. Det var noget, vi hørte om i Radioen og læste om i Aviserne, men ellers skulde de ikke bryde dem om det.

Det var saa fjernt, og man mærkede ikke noget til det. Man tjente mange Penge, der var gode Priser paa alt, og det var for mange Hovedsagen. At Landet paa den Maade førtes ud i en bundløs Gæld, som de senere selv skulde hjælpe med til at betale, tænkte de ikke over.

Min Nabo, P. Nielsen Pedersen, var en af dem, der skønnede, hvordan det vilde gaa. Han var dansk i Sind og Skind og hadede Tyskerne af et godt Hjærte.

Vi talte tit om Forholdene, og en Dag sagde Per Nielsen:

»Der er ikke meget ved, at vi faar de store Priser, vi skal jo selv betale dem bagefter. Det er bare sørgeligt, at Folk ikke kan forstaa det.«

Det var ikke alle, der var indstillet, som Per Nielsen, men nogle var der dog, heldigvis. Den del, som havde en bedre Forstaaelse af Situationen, var vi meget taknemmelige for. De viste deres Venlighed overfor vore Koner, som nu gik ene derhjemme.

Saa kom Julen. Min Kone besøgte os til Jul, og vi havde en hyggelig Juleaften hos mine brave Værtsfolk. Nu maa vi huske paa, at det ingenlunde var ufarligt at huse Sabotører, saa mine Værtsfolk udsatte sig stærkt for at falde i Unaade hos Herrefolket, hvis der skulde ske noget, og derfor var det jo dobbelt smukt af dem at tage saa godt imod os.

Jeg havde aftalt med min Kone, at hvis Tyskerne skulde komme og søge efter mig, saa skulde hun ringe til mig og sige, at hun ikke havde flere Æbler tilbage. – Saa vidste jeg Besked.

Hvis derimod Tyskerne hentede min Kone, havde Snedker Jens Nielsen lovet at ringe til mig med den Besked, at Hunden fik ingen Hvalpe, saa der blev ingen at sælge.

Hvis Tyskerne nemlig hentede min Kone, saa kunde hun, efter de forhørsmetoder de anvendte, umuligt hemmeligholde, hvor jeg opholdt mig, og saa skulde jeg forsvinde, naar den omtalte Besked blev givet i Telefonen. Der var nemlig Nazister i vor By ogsaa, og Tiden har jo vist, at dem skulde man ikke stole alt for godt paa.

En Dag efter Nytaar gik jeg og arbejdede uden for Gaarden. Der kom en ung kraftig Mand gaaende hen mod Gaarden.

Det er en Politimand, tænkte jeg ved mig selv – og det viste det sig ogsaa at være. Han spurgte om jeg var Manden paa Gaarden. Da jeg benægtede det, spurgte han, om der ikke her paa Gaarden opholdt sig en Tage et eller andet, »jeg kan ikke huske hans Efternavn,« sagde han.

Der havde faktisk en Tid før jeg kom til Gaarden opholdt sig en Politibetjent, som var gaaet under Jorden. Det var ham, han vilde tale med. Jeg svarede, at han var rejst, men jeg tænkte: »Er du mon Stikker, eller er du Politibetjent?«

Jeg talte videre med Manden, og Resultatet blev, efter at vi havde talt med hinanden i halvanden Time, at vi hver især blev klar på hinanden. Han skulde bruge en femte Mand til en Sabotørgruppe, og dertil vilde han have den førømtalte Tage.

Jeg skulde nu med i Stedet for, og jeg lovede at gøre god Fyldest. Kun stillede jeg som Betingelse, at jeg helst vilde være fri for Telefonbesked, for mi-

ne Værtsfolks Skyld. Enten skulde han skrive, eller ogsaa komme og hente mig. Jeg viste ham, hvor mit Vindue var og han lovede at hente mig. Jeg ventede nu hver Aften at høre det Fløjtesignal, som betød, at vi skulde afsted. Der gik dog en Tid før vi kom i Aktion. Der kom nemlig en Bunke Sne, saa næsten al Trafik standsede. Som følge deraf kunde vi hverken køre eller cykle. Da det blev mere fremkommeligt, hørte jeg en Aften Fløjtesignalet udenfor mit Vindue. Det lød omtrent som, naar de smaa Gærdesmutter piper. Det var ikke ret højt, men jeg hørte det altid. Jeg havde altid Vinduet staaende på Klem.

Jeg kom hurtigt i Tøjet og gik ud til min nye Kammerat. Gaarden laa en tre Hundrede Meter fra Vejen. Der holdt en Bil med tre Mand, og vi steg ind og kørte.

Naa, tænkte jeg, nu vil det saa vise sig om det er Venner eller Fjender jeg er iblandt. Jeg havde hele Tiden troet Manden paa hans Ord, og det viste sig ogsaa at være rigtigt.

Vi kørte den Aften til et Sted mellem Mundelstrup og Brabrand. I Nærheden af Lyngby, tror jeg, det var, skubbede vi Bilen ind til en Gaard, og saa gik vi ned til Banen. Vaaben og Sprængstof havde vi med

i Bilen. Vi var godt udrustet, saa vi kunde værgе os, hvis det blev nødvendigt. En blev sendt i Forvejen for at undersøge, om der var tyske Vagter i Farvandet. Det var der dog ikke, og vi anbragte ganske roligt vore Bomber og fjernede os igen.

Vi gik frem paa den Maade, at to Mand holdt Vagt, en til hver Side, mens de tre andre anbragte Bomberne. Vi satte som Regel fra ti til femten Bomber. De blev anbragt ved hver Skinnesamling, saa det blev et temmelig langt Stykke Banelegeme, vi skulde bevogte og arbejde paa. Vi brugte det berømte P.E.Z., Plastiske Bomber, som de ogsaa kaldtes. Det var en Marcipanlignende Masse, som skulde æltes godt med Hænderne, inden det kunde anvendes. Fire saadanne Klumper blev forbundet indbyrdes med højeksplosiv Fængtraad, en Forladning blev æltet ind i den ene Klump og i den anbragtes en Sprængblyant.

Disse var indstillet paa en halv Time (man havde dem lige fra ti Minutter til 24 Timer). Alle disse Forberedelser var dog gjort inden vi kom til Banen. Der blev altsaa anbragt fire saadanne Klumper ved hver Skinnesamling – to på hver Side. En saadan Ladning kaldte vi for en Knallert.

Da vi kom op til Vognen igen, ventede vi, til vi hørte Eksplosionerne fra Banen. Det gav nogle mægtige Drøn i den stille Nat. Det lød som den dejligste Musik i enhver Sabotørs Ører. Nu kunde vi ganske roligt køre hjem. Vi havde gjort et godt Stykke Arbejde.

Nogle Nætter senere lød Signalet igen uden for Vinduet. »I Aften cykler vi, det vækker ikke saa meget Opsigt,« sagde min Kammerat, da jeg kom ned til ham.

Turen gik dennegang til et Sted i Nærheden af Hasselager.

Naar vi tog Turen på Cykel, kørte to Mand et stykke foran de andre – disse to havde ingen Bagage. De havde lysende Baglygter. Hvis de skulde blive stoppet af uvedkommende, gik Lygterne straks ud, saa kunde vi andre se, at der var noget i Vejen. Vi måtte jo saa se at komme i Dækning. Vi havde jo hele Udstyret, baade Vaaben og Bomber, saa hvis vi blev taget med den Oppakning, var vi sikre paa, at der ikke blev lang Rettergang med os. Vi kunde jo ikke køre med Maskinpistolen klar, det vilde vække for megen Opmærksomhed.

Naa, men heldigvis blev der heller ingen Anledning til at bruge dem denne gang. Vi udførte vort Arbejde, og fire Timer efter at jeg var taget hjemmefra, var jeg i Seng igen. Der blev under en saadan Ekspedition aldrig nævnt et Navn. Vi havde forskellige Kælenavne, som vi brugte. En blev f. Eks. kaldt *Sjus*, en anden *Rød*, en blev kaldt *Kold*, mens jeg blev kaldt *Jeksen*, velsagtens fordi jeg boede i Nærheden af den By.

En Tid senere var vi igen i Brabrand, omtrent paa samme Sted, som sidst. Der havde vi en lille morsom Oplevelse.

Det regnede og var temmelig koldt. Da vi kom ned til Banen, kunde vi høre to tyske Vagter, som kom trampende hen ad Banelinien. Da sagde min kammerat, som vi kaldte *Sjus*.

»Vent her et Øjeblik, saa skal I se Løjer!« Vi skjulte os saa godt vi kunde, og han sneg sig op paa Skraaningen og skjulte sig bag en Telegrafmast.

Tyskerne kom nærmere, vi kunde høre dem brokke noget af sig, formodentlig om Vejret, tænker jeg. Da de var lige ud for Masten, sprang min Kammerat

pludselig ud foran dem med Maskinpistolen og raabte: »Halt, Hande hoch.«

Tyskerne blev komplet maalløse og rakte Hænderne i Vejret. De maatte aflevere deres Vaaben og fik derefter Lov til at gaa igen, og ikke forstyrre os. Det gjorde de saamænd heller ikke.

Tyskerne var som Regel mere end villige til at gaa deres Vej, naar der var Sabotører i Nærheden, og det var ogsaa det klogeste, de kunde gøre. De havde jo kun almindelig Riffel, mens vi andre havde Maskinpistoler, og de var aldrig langt fra Haanden.

Saadan foretog vi adskillige ture.

En Nat hen paa Foraaret, var vi kommet til Hylke, syd for Skanderborg. Vi maatte køre en lang omvej, da al Trafik gennem Skanderborg var forbudt. Tyskerne havde tage hele Dyrehaven og lavet den om til Befæstning, saa ingen kunde komme igennem.

Vi var lige begyndt vort Arbejde, da vi hørte Skud længere mod Syd.

Jeg var kommet godt i gang, og jeg syntes, jeg vilde være færdig med mit Arbejde, inden jeg foretog mig noget andet. Lige da jeg var færdig, kom den Mand, som havde Vagten mod Nord: »Nu kommer

Vagten,« sagde han. Han havde næppe talt ud, før der lød et Par Skud, og et Par Kugler fløjtede hen over vore Hoveder. Langs med Banelinien var der paa det Sted en Snevold, bevokset med nogle Fyrbuske, der sprang vi ind og gemte os.

»Lad os nu vente her,« sagde jeg.

Vi laa godt gemt, og da Tyskerne var ligeud for os, gav vi Ild med Maskinpistolerne, og paa den Afstand fik Tyskerne hele Salven. Da vi havde forvisset os om, at Tyskerne ikke rørte sig, forlagde vi vor Residens til et Stykke ude paa Marken, her laa vi en Tid og lyttede, men vi hørte intet mistænkeligt.

Vi gik derefter op, hvor vi havde gemt Cyklerne. Vi mente, at vore Kammerater var der, men de var endnu ikke kommet. Vi talte om, at de maaske var blevet taget af Tyskerne, men vi regnede alligevel med, at de var kommet væk i Tide.

Mens vi stod og ventede, kunde vi høre Bomberne springe nede paa Banelinien, der kom fire Drøn, saa holdt det op, og der kom ikke flere.

Vi kom til det Resultat, at det var mine Bomber, der var sprunget.

De andre havde øjensynlig slet ikke været sat paa,

saa vi regnede med, at Kammeraterne var i Sikkerhed et Sted.

Da vi havde ventet en Tid, kørte vi hjem og naaede lige at komme hjem, før det blev lyst.

Det var den sidste Gang, vi var ude, før Kapitulationen kom. Jeg havde nogle Gange i Vinterens Løb været hjemme og besøge min Kone. Behjertede Folk tilbød, at jeg maatte bo hos dem, saajeg ikke behøvede at bo hjemme. Jeg boede saaledes en Gang hos Mejeribestyrer Mikselsens og en anden Gang hos Snedker Jens Nielsen.

Herhjemme paa Egnen var der kommen Gang i Sagerne igen.

Godsejer Honnens de Lichtenberg havde igen faaet organiseret en Modtagegruppe, som ogsaa øvede Sabotage på Banen, og sidst paa Foraaret lykkedes det Karl Skov at faa startet en anden Gruppe. Der deltog, som nye Medlemmer Karl Østergaard, Skomager Frede Hansen, Svend Ladefoged, Søren Kristensen, Niels Pedersen samt et Par Mænd fra Skjød. Denne Gruppe naaede lige at komme i Aktion een Gang – saa kom Freden. Den 4. Maj om Aftenen.

Hos Jens Bonde Pedersen, Stjær, havde man indbudt et Par Naboer til at komme og drikke en Taar Kaffe. Jeg havde netop lukket op for den engelske Presse kl. 20.30, da første Par ankom. Jeg lukkede igen, men Jens Bonde sagde:

»Lad os nu høre, hvad de siger.«

Pludselig blev der et lille Ophold i Udsendelsen. Saa kom det, som vi havde gaaet og ventet paa i fem lange Aar:

»De tyske Styrker har kapituleret.«

Jeg tror, der blev Glæde i alle danske Hjem, men ikke hos Nazisterne og Forræderne – for dem betød det noget andet. Nu var deres gyldne Dage forbi.

Samtalen den Aften drejede sig udelukkende om, at Krigen var hørt op, og da Gæsterne var gaaet Kl. tolv, pakkede jeg min Randsel og sagde Farvel og mange Tak for god Behandling. Inger fandt en Flaske Vin, som vi knækkede Halsen paa, inden jeg tog afsted. Vi ønskede hinanden til Lykke med Freden, og saa kørte jeg ud i Natten.

Det var noget andet, end da jeg drog ud for fem Maaneder siden, nu gik det hjemad igen og frem mod lysere og bedre Tider.

Vi fik efter Krigens Ophør den Opgave at bevogte Jernbanebroerne og Banegaarden i Langaa. Det var et lidt kedeligt Job. Der var ikke den Spænding ved Arbejdet, som naar vi havde været ude om Natten førhen. Til Vagttjenesten i Langaa meldte sig foruden de føromtalte Mænd, Maler Robert Nielsen, Arbejdsmændene Theodor Sørensen, Niels Rasmussen, Thorvald Jensen, Nikolaj Hansen, Anders K. Nielsen. Murer Verner Tønnesen, Rutebilejer Laurits Brøndt og Forpagter Karl Balle Pedersen. Men ogsaa Vagten i Langaa fik Ende, og vi vendte alle lidt efter lidt hjem til den daglige Dont.

Dette er i korte Træk en Beretning om Lyngaa
Sogns Beboers Deltagelse i den anden store
Verdenskrig.

Jens Peter Jensen

Jens Peter Jensen ved Lyngå Kirke ca 1975

